PSÍ PRŮŠVIHÁŘI

Retrívr věčně na útěku

Tui T. Sutherlandová

FRAGMENT

Psí průšviháři Retrívr věčně na útěku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tui T. Sutherlandová
Psí průšviháři – Retrívr věčně na útěku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

PSÍ PRŮŠVIHÁŘI

Retrívr věčně na útěku

PSÍ PRŮŠVIHÁŘI

Retrívr věčně na útěku

Napsala Tui T. Sutherlandová

FRAGMENT

Pro George a Virginii – T. T. S.

Kapitola 1

Když jsem se o tom psovi poprvé dozvěděl, asi týden před začátkem školy, měli jsme k večeři těstoviny s jarní zeleninou.

Pamatuju si to, protože jsem asi pět hodin trčel v kuchyni, zatímco moje starší sestra Kamila trvala na tom, že mě naučí těstoviny podle tohoto receptu připravit. Snažil jsem se jí vysvětlit, že je to zbytečné. Táta a já nebudeme nikdy krájet zeleninu. Jakmile odjede, budeme jíst každý večer zmraženou pizzu. Nebo zmražené cokoliv jiného. Nebo jídlo z čínského bistra. *Možná* si v mikrovlnce ohřejeme zmražené zelené fazole a sníme je ke svým špagetám a masovým kuličkám. Tátovi i mně připadalo, že je to moc dobrý nápad. Vlastně jediná dobrá věc, kterou jsem viděl

v tom, že Kamila odjede na vysokou, byla, že táta a já zase budeme moct jíst maso.

Moje sestra na začátku léta rozhodla, že bychom se všichni měli stát vegetariány. Prohlásila, že všichni její budoucí spolubydlící v Oberlinu budou „naprosto zděšení“, jestli zjistí, že jí maso. Táta a já jsme se s ní nehádali. Usoudili jsme, že jsou to stejně jen dva měsíce. Možná míň, řekl táta, když budeme mít kliku a bude to „jen období“ (nebylo). A tak jsem mizel k Erikovi nebo Tonymu pokaždé, když jsem zatoužil po hamburgeru (což, jak se ukázalo, bylo čtyřikrát týdně, ale jim to nevadilo).

Jenže Kamila nebyla moc nadšená, když slyšela o našem nápadu s mraženou pizzou, dokonce ani tehdy, když jsem slíbil, že si budeme kupovat pizzu se zdravou náplní. Začala do cukety mlátit ještě silněji. Přesunul jsem se s mrkví na opačnou stranu kuchyňského ostrůvku. Už jednou mě zasáhla letící cuketa, když Kamilu něco rozčililo.

Vím, že si o nás prostě dělá starosti. Máma se s tátou rozvedla a odešla, když mi bylo pět a Kamile dvanáct, takže od té doby se tak trochu o mě a o tátu stará. Myslí si, že bez ní budeme naprosto ztracení. Podle mě tady bude mnohem větší klid. Ale vsadím se, že to zvládneme.

Kamila zčistajasna řekla: „Patriku, ty jsi psí člověk, viď?“

„Psí člověk?“ opakoval jsem. „Není to oxymóron?“ Byl

jsem nesmírně hrdý, že to slovo znám. Naučila nás ho loni v páté třídě slečna Applebaumová. Znamená spojení, v němž dvě slova znějí jako protiklady, třeba „vážná legrace“, „obrovský trpaslík“ nebo „chutná cuketa“.

Kamila si mých hlubokých literárních znalostí nevšimla. „Myslím tím, jestli máš rád psy?“

Pokrčil jsem rameny. „Jasně. Všichni mají rádi psy.“

„No, někteří lidi jsou kočičí,“ namítla Kamila a vhodila plátky cukety do cedníku.

„Aha. Kočky mám taky rád,“ řekl jsem.

„Co máš radši?“

Ta otázka mi připadala zvláštní. Nikdy jsme žádného domácího mazlíčka neměli, takže to bylo, jako by se mě zeptala, jestli mám radši basket, nebo fotbal. Hraju baseball. Ostatní sporty jsou mi ukradené.

„Asi je mám rád stejně,“ odpověděl jsem.

Kamila si podrážděně odfrkla. „Patriku. Fajn. No, já si myslím, že jsi psí člověk.“

„Tak jo,“ souhlasil jsem. Šel jsem zkontrolovat vodu v hrnci, která se ještě nevařila.

„Víš, protože rád běháš venku a máš spoustu kamarádů. Kdybys byl kočičí člověk, podle *mě* bys byl uzavřenější a tišší.“

To bylo fakt divné. Ve skutečnosti jsem totiž hodně tichý. Mám teorii, že když člověk moc nemluví, je menší pravděpodobnost, že někoho naštve. Většinou prostě sou-

hlasím s tím, co lidi řeknou. Myslím si, že proto mám všechny ty kamarády, o kterých mluvila.

Navíc, klukům je fuk, jestli člověk mluví. To holky jsou pořád samé: „Tak co? Co si myslíš? Proč se tak tváříš?“ i když vůbec nic neděláš.

Tenhle rozhovor byl dobrým příkladem toho, že vždycky s ostatními souhlasím, protože jsem prohodil: „Jo, asi máš pravdu. Jsem psí člověk.“

Kamila se rozzářila. „Přesně to jsem řekla tátovi,“ oznámila. „Proto ti pořídím psa.“

To vzbudilo moji pozornost. „Cože? Proč? K čemu?“

Utřela si ruce do zástěry s růžovo-zelenými proužky. „Bude vám tady beze mě smutno,“ vysvětlila. „Hlavně tobě. A tak jsem usoudila, že potřebuješ psa, aby ti dělal společnost, až budu pryč.“

„Táta nebude osamělý,“ namítl jsem. „Má Julii.“

Kamila se ušklíbla a pak se to snažila zamaskovat. Ale já věděl, že ani ona nemá tátovu novou přítelkyni ráda. Od mámina odchodu s nikým nechodil, takže bylo vážně divné, že s námi zničehonic tráví čas cizí člověk. Julie má tmavočervené vlasy, o kterých Kamila tvrdí, že jsou určitě obarvené. My oba máme hnědé vlasy místo máminých blonďatých a Kamila říká, že tu barvu nikdy nezmění, dokonce ani když si všichni v Oberlinu obarví vlasy na zářivě zelenou. Julie je umělkyně nebo tak něco. Táta se s ní

seznámil před měsícem, když přišla k němu do banky požádat o půjčku na své umělecké studio. Slyšel jsem, jak o ní Kamila jednou řekla do telefonu, že je to „nána“, přestože se snažila chovat mile, když byla Julie s námi. Což bylo na můj vkus až moc často.

„Třeba tu Julie nebude věčně,“ prohlásila Kamila. „Totiž, měsíc není tak dlouhá doba, aby se dalo poznat, jestli vztah vydrží. A psi jsou stejně lepší než přítelkyně. To už bys mohl vědět.“ S Kamilou se před několika týdny rozešel přítel, protože půjde na Miamskou univerzitu, takže právě teď lásce moc nefandila.

„Co na toho psa řekl táta?“ zajímal jsem se.

„Prý si o tom mám promluvit s tebou,“ odpověděla Kamila, vytáhla mobil a stiskla jedno z tlačítek rychlé volby. „Ale samozřejmě jsem měla pravdu. *Věděla* jsem, že budeš nadšený.“

Můj „nadšený“ výraz zřejmě hodně připomíná můj „zmatený“ výraz. „Jak bychom se starali o –,“ začal jsem, ale Kamila zvedla ukazovák a otočila se ke mně zády.

„Katy?“ řekla do telefonu. Katy je její nejlepší kamarádka. Bude studovat v Mont Holyoke a celé prázdniny mluvily s Kamilou o tom, jak je „totálně šílené“, že budou tak daleko od sebe a: „Musíš mi pořád psát“ a „Na Facebooku budu pořád tvoje nejlepší kámoška, že jo?“ a tak podobně. Překvapilo by mě, kdyby si Katy vůbec vzala na

vysokou mobil s sebou. Je děsně roztržitá – úplný opak Kamily.

„Víš co?“ pokračovala Kamila. „Řekli jo! Jasně! Naprosto!“

Ach jo.

„Já vím, že *je* to nejlepší nápad. Kdy si pro něj můžeme přijít?“

Zběsile jsem zamával rukama, ale Kamila si toho zřejmě nevšimla. Nebo to aspoň předstírala.

Zamračila se. „Ale ne! Kdy?“ Pauza. „Páni, vy si o něj neděláte starosti? Neměli byste ho jít hledat?“ Podívala se na mě. Snažil jsem se nasadit výraz *neměli bychom o tom mluvit*, ale i ten ignorovala. „Vážně? Víš to jistě? Dobře. No, zavolej mi, až ho najdete. Můžeme se pro něj zastavit zítra. Super! Jo, ty taky! Pa pa!“

Kamila zaklapla telefon a strčila si ho zpátky do kapsy u kalhot. „Je úžasný,“ řekla. „Patriku, budeš z toho psa totálně nadšený!“

„Z jakého psa?“ zeptal jsem se. „Katy přece nemá psa.“

„Má psa,“ prohlásila Kamila. „Už měsíc. No, původně měl být pro ni a pro Sáru dohromady, ale Sára o něj nestojí a Katy teď odchází na vysokou, takže pro něj hledají nový domov. A tak jsem řekla: Vím, že bude ideální pro Patrika! Je rozkošný, Patriku, fakt.“

Za prvé, netušil jsem, že pes může být „rozkošný“. Upřímně, trochu mě to vyděsilo. Jako by mi Kamila chtě-

la dát něco malého, nadýchaného a směšného, čemu se budou mí kamarádi šíleně smát. Za druhé, jestli ho nechce Katyina patnáctiletá sestra, proč bych ho měl chtít já?

Jasně. Přiznávám, že jsem byl trochu zvědavý. Jeden z kluků z našeho baseballového týmu, Hugo, měl bezvadného voříška, který se jmenoval Alík, ale Hugo mu vždycky říkal Balík. Byl to totální pohodář. A jednou jsem viděl v televizi pořad, kde tihle psi honili při nějaké soutěži létající talíř, a to taky vypadalo prima. Možná že to se mnou bude dělat i tenhle pes.

„Tak proč se na něj nemůžeme jít hned podívat?" zeptal jsem se.

Kamila vzala těstoviny a nandala je do hrnce, ale tvářila se tak vyhýbavě, že mě napadlo, jestli se mi nesnaží něco zatajit. „O nic nejde," odpověděla. „Jen občas uteče. Ale Katy tvrdí, že se další den zase vždycky vrátí."

Nemohl jsem tomu uvěřit. „Oni nechají svého psa pobíhat po okolí? Oni ho nehledají?"

„Prý ho ze začátku hledali, ale protože to dělá pořád, vzdali to." Usilovně míchala těstoviny. Aha. Začínalo mi to docházet. Není divu, že ho Katčina rodina nechtěla. Neměli rádi nic, kvůli čemu se museli zvednout z gauče.

„Každopádně," pokračovala Kamila, „o nic nejde. Naše zahrada má lepší plot než ta jejich, proto jsem přesvědčená, že tady to dělat nebude."

„Jak se jmenuje?“ zeptal jsem se.

Kamila pokrčila rameny. „Nevím. Myslím, že mu říkají Pes.“

Tohle rozhodlo. Ten chudáček evidentně potřebuje zachránit. Kdybych patřil Katce a Sáře, taky bych utekl.

„Tak dobře,“ řekl jsem. „Zítra si pro něj zajdeme.“

Budu mít psa… Ať se mi to líbilo, nebo ne.

Kapitola 2

Jakmile jsme zazvonili, uslyšel jsem štěkot.

„Ticho!“ zahulákal někdo, asi Katy. „Ticho! Pse! Ticho! SÁRO! PUSŤ HO VEN! SÁÁÁÁÁROOO!!!“

„POUŠTÍM HO!“ zaječela Sára.

Táta vypadal nervózně. Pořád opakoval: „Vážně ho chceš?“ Když slyšel ten rámus, trochu zbledl. Ale já byl v klidu. Už jsem u nich několikrát byl a vždycky to bylo takovéhle – dávno předtím, než měli psa. Někdy si myslím, že Kamile se tady líbí, protože kvůli tomu hulákání je to tady úplně jiné než u nás.

Štěkot se vzdálil, pak se konečně otevřely dveře a mezi nimi se objevila Katy.

„Kamilo!“ zavřískla nadšeně – jako vždycky, když se

viděly. „A Patriku, panebože, kdy ses tak vytáhl!“ Viděla mě asi před čtrnácti dny, ale normálně se mnou moc nemluví. A možná jsem od té doby vyrostl. Stiskla ruku tátovi. „Dobrý den, pane Greene, ráda vás vidím. Pojďte dál!“

Ale když Kamila vešla dovnitř, najednou jsem zase uslyšel ten štěkot – jenomže tentokrát se nám ozýval za zády. Otočil jsem se, právě když se zpoza rohu vyřítil pes.

Nebyl ani malý, ani nadýchaný, ani nevypadal směšně. Byl to velký hnědooký zlatý retrívr s dlouhou lesklou srstí a hnal se přímo ke mně.

„PROBOHA, SÁÁÁRO!“ zahulákala Katy. „Zase jsi nechala otevřenou branku.“

„NENECHALA!“ zavřískla Sára ze zadní části domu.

„Teď už ho nechytíme!“ zaječela Katy.

Jak se ke mně pes řítil, něco mě přimělo rozevřít náruč. Ani trochu totiž nevyvolával strach. Vypadal, jako by se nemohl dočkat, až se se mnou seznámí.

Což taky udělal, protože vyskočil, opřel mi packy o ramena a olízl obličej.

„Ble, FUJ!“ vyjekla Katy a popadla ho za obojek. „LEHNI, Pse, PŘESTAŇ! Nech Patrika na pokoji!“

„To je v pohodě,“ řekl jsem. Klekl jsem si a pes se posadil naproti mně. Ocasem bušil do verandy. Netušil jsem, že se psi umějí usmívat, ale tenhle pes měl ten největší

úsměv, jaký jsem kdy viděl. Vypadal, jako by ho někdo zalil slunečním světlem.

„Lezeš mi na nervy, Pse," sykla Katy a dala si ruce v bok.

„Haf!" vyštěkl pes a pohodil hlavou, takže mu dlouhé hedvábné uši zavlály ve vzduchu. Usmál se na mě. Měl jsem dojem, že se mnou souhlasí, že Katy se Sárou jsou husy.

„Pojďte dovnitř. Přinesu vám jeho věci," pobídla nás Katy. Táta začal něco blekotat, ona však mlela dál. „Máme pro něj přepravku, ale jsem zvědavá, jestli ho do ní dostanete!"

Kamila s tátou následovali Katy dovnitř. Když jsem se zvedl a chtěl jít taky, pes šel se mnou. Strčil mi čumák do ruky a zakňučel. Pohladil jsem ho po hlavě – měl hebkou, jemnou srst. Celou cestu domem se držel vedle mě. Katy už měla připravenou igelitovou tašku s granulemi, vodítko a dvě ohlodané syrové kosti. V kuchyni zvedla plechovou misku na vodu, vylila ji do dřezu a přidala do tašky.

Sára přiběhla ze zahrady. „Já tu branku fakt neotevřela, Katy."

„To jsi říkala i minule!" vyštěkla Katy.

„Jo! Protože i minule to byla pravda!"

„Takže se přes ten plot teleportoval?"

„Asi jo!" odsekla Sára. „Vím jen, že to není *moje* vina!"

„Děvčata, děvčata," zasáhla jejich máma, která přišla do kuchyně. Pozdravila nás a okamžitě začala tátovi děkovat, že si psa vezmeme. Táta vypadal trochu rozpačitě, ale stejně jako já nerad ostatním odporuje. Pes mě šťouchl čumákem do nohy, významně se podíval k zadním dveřím a pak na mě.

„Můžu s ním jít ven?" zeptal jsem se.

„Jasně," odpověděla Katy. „Jen zkontroluj, jestli je branka zavřená."

Sára na sestru vyplázla jazyk. Otevřel jsem psovi dveře. Okamžitě seběhl po schodech a vyřítil se na zahradu. Doufal jsem, že uvidím, jak se dostává přes plot, abych zjistil, jak to udělal. Ale místo aby se pokusil utéct, neustále se ke mně vracel.

Plot byl dřevěný a sahal mi asi do pasu. Možná ho dokázal přeskočit. Náš plot byl drátěný a skoro tak vysoký jako já. Přes ten se určitě nedostane.

Chodil jsem po zahradě a zkoumal plot. Pes klusal vedle mě a celou dobu vrtěl ocasem. Na slunci jeho srst pableskovala jako oheň.

Branka blízko přední části domu byla zavřená. Ale když jsem přišel blíž, něčeho jsem si všiml. U plotu stála venkovní bedna na věci. Vypadala stejně jako ta, kam Tonyho táta ukládal zahradní náčiní.

Když jsem k ní došel, pes přiběhl a vyskočil na ni.

Otřepal se a sedl si. Evidentně byl sám na sebe pyšný. Pochopil jsem, že odtud by bylo ohromně snadné přeskočit plot, i kdybyste byli mnohem menší než zlatý retrívr.

„Jsi chytrá hlavička, co?“ řekl jsem a posadil se vedle něj na bednu. Lehl si na bok, položil mi hlavu na koleno a šťastně oddychoval. Podrbal jsem ho za ušima. „Jsi mnohem chytřejší než Katy se Sárou, to je jasné,“ pokračoval jsem. „Nemůžu uvěřit, že na tohle nepřišly. Asi nepřemýšlejí jako my, co?“

Pes ke mně zvedl své velké hnědé oči.

„Jestli se mnou půjdeš domů,“ prohodil jsem, „budeš potřebovat opravdové jméno.“

Švihl ocasem, jako by mi rozuměl.

„Četl jsem knížku o králi Artušovi,“ pokračoval jsem. „Víš, připomínáš mi rytíře Kulatého stolu.“ Skutečně měl vznešený výraz. A pak jsem dostal ještě lepší nápad. Byl víc než rytíř – byl kouzelník, který zázračně unikl, kdykoli ho Katy pustila ven. Už jsem samozřejmě věděl, v čem to kouzlo spočívá, ale pro všechny ostatní to byla pořád záhada.

„Merlin,“ řekl jsem. Pes zabušil ocasem o bednu. Myslím, že se mu to jméno líbilo. „Dobře, chytrý pejsek. Budu ti říkat Merline.“

Kapitola 3

Táta si dělal starosti, co budeme dělat, až v pondělí zase začne škola. Musel jít na celý den do práce – vede banku v sousedním městě – a já budu od sedmi do tří pryč. Navrhl jsem, že bych mohl chodit o polední přestávce domů Merlina vyvenčit, protože škola je jen pár bloků od nás. Ale táta prohlásil, že učitelům by se to určitě nelíbilo.

„Pořád se něčeho bojíte," řekla Kamila.

Připadalo mi to nefér. To táta si dělal starosti, ne já. Já jsem přicházel se skvělými nápady. Bylo by super chodit v poledne domů, abych se postaral o svého psa. (*Svého* psa. Znělo to zvláštně.) Jakákoli záminka, abych se dostal ze školy, by podle mě byla báječná.

Ale Kamila samozřejmě našla nejrozumnější řešení. „Až budete pryč, necháte ho prostě na zahradě," řekla. „Dáme mu tam vodu a on si tam může podle libosti pobíhat. Když bude venku, nemůže v domě nic provést. Spousta lidí má psy, kteří nechodí dovnitř."

„Ale když budeme doma, může být vevnitř s námi," ujistil jsem se. Vraceli jsme se od Katy domů a Merlin seděl vedle mě na zadním sedadle. Čenich měl přilepený k hornímu okraji okna, které bylo pootevřené. Chtěl jsem ho stáhnout níž, aby mohl vystrčit hlavu ven. Viděl jsem spoustu psů s hlavou vystrčenou z auta, takže jim mohl vítr foukat do tváře.

Kromě granulí a přepravky nám Katy věnovala asi kilometr vysoký stoh knížek o psech. Považoval jsem to za další známku toho, že je šílená. Kdybyste všechen svůj volný čas četli tyhle knížky, kdy byste si hráli se svým psem? Jenže Kamila knížky zbožňuje. Kdyby existovala knížka pro každé rozhodnutí, které musí udělat, všechny by je předtím přečetla.

Takže to samozřejmě začalo v okamžiku, kdy jsme nasedli do auta. Sotva jsem začal stahovat okýnko, řekla: „Ne, to nedělej." Zvedla nahoru kapitolu o cestách autem. „Vidíš, pro psy je to nebezpečné. Něco by jim mohlo vletět do oka."

„Chudáčku Merline," zamumlal jsem a prohrábl mu zlatou srst. „Nic si neužiješ."

„Podle mě by měl být v přepravce," prohodila ustaraně, zatímco listovala knížkou.

„Cesta trvá jen deset minut," ozval se táta. „Myslím, že to zvládneme i bez přepravky. Možná bychom mohli pozvat večer Julii, aby se s ním seznámila. Zbožňuje psy."

„Jasně, jak chceš," souhlasila Kamila, což je její způsob, jak říct ne, aniž proti sobě někoho popudí. „Hele, tohle je důležité." Kamila se otočila a začala předčítat. „Za prvé by majitel neměl psovi dovolit spát na své posteli. Musí vědět, že alfa-pes jsi ty – to znamená vůdce."

„Já jsem vůdce," vysvětlil jsem Merlinovi. Otočil hlavu, usmál se na mě a zabušil ocasem o šedivé sedadlo.

„Vůdce má nejlepší postel," pokračovala Kamila, „a ostatní členové smečky musejí spát na podlaze."

„Takže Kamila by měla dneska večer spát na podlaze, co říkáš?" zeptal jsem se Merlina. „Jen aby se vědělo, kdo je doma vůdce."

„Ha ha," odsekla Kamila. „Možná bychom ho měli dát do přepravky. Aby ti neskočil na postel, až budeš spát."

„Připadá mi nepohodlná," prohlásil jsem a představil si, že Merlin je ve tmě sám v přepravce. „A mrňavá." Přepravka byla určená pro zlaté retrívry, ale připadala mi strašlivě malá. Nechtěl bych tam být celou noc zavřený.

„Vsadím se, že někde v garáži pořád ještě máme dětskou zábranu do dveří," řekl táta. „Kdybychom ji našli, mohli bychom ji dát do kuchyně a nechat ho tam."

Neviděl jsem problém v tom, aby Merlin spal v mém pokoji, ale Kamila dokáže být děsně tvrdohlavá, když si myslí, že zná správné řešení. Takže když jsme přijeli domů, šel jsem s tátou do garáže a přehrabovali jsme se v hromadách starých krabic. Je šílené, kolik je tam starých krámů. Už se nám sem ani nevejde auto. Garáž slouží jen jako skladiště pro věci, které nikdo z nás dobrých sto let nepoužil.

Merlin byl z garáže nadšený. Strčil čumák do každé krabice. Náhodou zakopl o hrábě a pak na ně zuřivě štěkal. Objevil pytel s hračkami z doby, kdy jsme byli malí, a podařilo se mu uhryzat jednu ruku Kamilinu starému plyšovému medvědovi dřív, než jsme to zjistili a sebrali mu ho. Domluvili jsme se, že to Kamile neřekneme.

Táta měl ale pravdu. Nakonec jsme dětskou zábranu do dveří našli opřenou o zeď za hromadou krabic. Byla bílá s modrými držátky nahoře. Když jsem ji uviděl, na okamžik se mi vybavila vzpomínka, jak ji máma dává do dveří, abych zůstal v kuchyni, zatímco ona vysávala obývací pokoj. Šíleně jsem vyváděl… Bylo to, jako bych byl v kleci – a zvenku se ozýval příšerný řev. Doufal jsem, že to Merlin zvládne líp než já. Chudák.

Zábrana byla trochu zaprášená, a tak jsme ji vynesli na zahradu a osprchovali hadicí. Merlin byl štěstím bez sebe, když začala z hadice stříkat voda. Štěkal a skákal na vodní tříšť, jako by se ji snažil chytit. Když se táta snažil hadici otočit na opačnou stranu, honil ji dokola. Probíhal opakovaně sprškou jako dítě v kašně. A jakmile byl úplně promočený, samozřejmě přiklusal a otřepal se přímo vedle nás.

Táta obrátil oči v sloup a šel se dovnitř převléct a otřít zábranu. Já jsem se rozhodl ještě zůstat na zahradě s Merlinem. Zdálo se, že ho to venku baví. Sotva táta zmizel, několikrát jsem ho postříkal hadicí, když se mu to tak líbilo.

„Páni," řekl hlas u plotu. „Hej, Patriku, co se tu děje?" Byl to můj kamarád, Dan Sanchez, který bydlí o pár bloků dál. Má rozježené černé vlasy, je vyšší než já a je šíleně aktivní. Je členem všech sportovních týmů ve škole. Myslím, že celé léto jezdí pětkrát denně po okolí na kole jen proto, aby vybil všechnu tu energii, kterou v sobě má.

Dan slezl z kola, opřel se o plot a ohromeně zíral na Merlina.

„Máme psa," vysvětlil jsem.

Otevřel jsem branku a pustil Dana dovnitř. Merlin okamžitě přiběhl a odshora dolů ho očichal. „Jak se jmenuje?" zeptal se Dan.